

РЕШЕНИЕ

№ 6252

гр. С., 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20221110109238 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от „Т. С.” ЕАД срещу Областна администрация област С. по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че ответникът като ползвател на процесния топлоснабден имот – апартамент № 8, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1“, бл. 18, вх. 2, ет. 3, с аб. № 101422, през процесния период, е ползвал топлинна енергия за стопански нужди, доставена от ищеца, но не е заплатил дължимата цена, като по този начин се е обогатил за сметка на ищеца. Твърди, че ответникът е бил поканен да заплати на дължимата от него цена в 7 – дневен срок от уведомяването му, но не е сторил това. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от **57,25 лв.** – главница, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2020 г., с която се е обогатил без основание за сметка на ищеца, спестявайки си разходите за закупуването ѝ, ведно със законната лихва от 26.11.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата от **10,15 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2019 г. до 18.11.2021 г., сумата от **1,28 лв.**, представляваща сума за услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 31.10.2019 г., ведно със законната лихва от 26.11.2021 г. до окончателното изплащане както и сумата от **0,26 лв.**, представляваща законна лихва за периода от 01.11.2019 г. до 18.11.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение от 07.12.2021 г. по ч.гр.д. № 67734/2021 г. по описа на СРС, 56 състав. Претендира разноски.

Ответникът е подал писмен отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, в който оспорва наличието на облигационно отношение с ищеца за доставка на топлинна енергия за процесния период и имот, както и обема на доставената топлинна енергия, респ. дължимата за нея цена. Релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице – помагач на ищеца - „Н.“ АД, не е изразило становище по предявените искове.

Съдът, като взе предвид доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД:

Претенцията с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД представлява състав на неоснователно обогатяване, която е приложима субсидиарно – когато ищецът не разполага с друг иск за защита на спорното материално право. С такъв иск би разполагал, ако между страните са налице договорни отношения. Съобразно приложимата към процесните правоотношения нормативна уредба, а именно чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ в приложимата редакция (ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмени договори при общи условия с потребителите на топлинна енергия за стопански нужди. Съгласно § 1, т. 33 а от ДР към ЗЕ „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Не се спори между страните, че между тях за процесния имот и период не е имало сключен такъв писмен договор, което обуславя допустимостта отговорността на ответника да бъде реализирана чрез иска по чл. 59 ЗЗД.

За основателността на същия в тежест на ищеца е да докаже, че през процесния период ответникът е ползвал доставената му топлинна енергия за стопански нужди за процесния имот, като се е обогатил без основание за негова сметка, спестявайки си разходите за закупуването ѝ, и размера на разходите, както и че ответникът е ползвал услугата дялово разпределение през процесния период, като се е обогатил без основание за сметка на ищеца, спестявайки си разходите за заплащането ѝ. В тежест на ответника е при доказване на горните факти, да докаже положителния факт на плащане.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът за главница за доставена топлинна енергия е частично основателен. Съображенията за това са следните:

За установяване на обстоятелството, че ответникът се легитимира като ползвател на процесния топлоснабден имот по делото е представен като доказателство акт за държавна собственост № 02767/31.01.2000 г., от който се установява, че процесният имот, представляващ апартамент № 8, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1“, бл. 18, вх. Б, с аб. № 101422, е собственост на Българската държава и се управлява от областния управител на Област С., на който същият е предоставен на основание чл. 18 ЗДС за ползване на областния управител на Област С.. Областният управител, като териториален орган на изпълнителната власт съгласно чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗА, се подпомага от областна администрация съгласно чл. 36 и чл. 57 ЗА. Последната на основание чл. 57, ал. 2 ЗА е юридическо лице. Ето защо въз основа на гореизложеното именно ответникът – Областна администрация на област С., се явява материално пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове.

За установяване на обстоятелството, че през процесния период ответникът е ползвал доставената му от ищеца топлинна енергия за стопански нужди, спестявайки си разходи за закупуването ѝ, по делото е изслушано заключение на СТЕ. От заключението на съдебно - техническата експертиза се установява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция, както и че показанията му се отчитат ежемесечно по електронен път чрез преносим „терминал“. Съгласно разпоредбата на

чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение. Начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – 148/ и в действащата през процесния период Наредба № 16 – 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. От заключението на СТЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано, се установява, че през процесния период ЕС на сградата с адрес: гр. С., ж.к. „М. 1“, бл. 18, вх. 1-2 е сключила договор за услугата дялово разпределение на топлинна енергия с ФДР - „Н.“ ЕАД. От заключението се установява, че през процесния период ФДР е извършвала разпределение на топлинна енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и на водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС, в т. ч. и на уредите в имота. По данни на ФДР в процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела и не са монтирани топлоразпределители. За процесния период не са отчитани водомери в имота, като на протокол за неосигурен достъп е записано, че имотът не се обитава от години и в имота не се ползва топла вода.

На следващо място, от заключението на СТЕ се установява, че процесният имот има отопляем обем по проект 95 м³ съгласно списък за разпределение на кубатурата в жилищната сграда, предаден от председателя на домсъвета на ищеца. На базата на този отопляем обем се разпределя топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, съгласно Наредбата за топлоснабдяването. За периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г. количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация в СЕС, е изчислено от ФДР по формула съгласно приложението към чл. 61, т. 6.1.1. от Наредба № 16 – 334. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект в сградата. За процесния период фирмата за дялово разпределение е изготвяла изравнителни сметки след всеки отоплителен сезон. Всяка изравнителна сметка, изготвена от ФДР, съдържа: топлинна енергия за отопление, включваща **само** топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Топлинна енергия за общи части не се начислява. От заключението на СТЕ се установява, че въз основа на отчетените стойности и на база Методиката за дялово разпределение към Наредбата за топлоснабдяването е извършено разпределение на отчетените стойности. С оглед изложеното по-горе, съдът приема, че за процесния имот през процесния период е доставяна топлинна енергия, като количеството на доставената енергия е измервано коректно.

Доколкото се дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне на дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите по фактури, представляващи стойности по прогнозен дял, а тези, които се формират в резултат от изравняване. Според заключението на СТЕ за процесния период сумата за изразходвана топлинна енергия, изчислена в изравнителните сметки, изготвени от ФДР, е 83,06 лв. За определяне размера на дължимата цена съдът кредитира заключението на СТЕ, според което цената за доставена топлинна енергия за процесния период /без да са включени суми за изравняване от предходни периоди/, възлиза на сумата от 83,06 лв.

От заключението по съдебно-техническата експертиза се установява, че в счетоводството на ищеца са налице данни за плащане на сумата от 33,34 лв. по фактура за м. 11 2019 г. След приспадане на сумата от изравнителните сметки и тази за намаление на цената на газта, дължимата сума възлиза на 55,96 лв. Вещото лице сочи, че претендираната от ищеца сума за главница е включена и сумата от 1,28 лв. Доколкото обаче основанието на тази сума е друго, то последната не следва да се включва в размера на основателната част от иска за главница за доставена топлинна енергия. Предвид обстоятелството, че по делото липсват доказателства за заплащане на

сумата от 55,96 лв., а и не се твърди от ответника, ползваната топлина енергия за процесния период по отношение на процесния имот, да е заплатена от него, то спестявайки си разходите за закупуването на ползваната топлинна енергия, ответникът се е обогатил без основание за сметка на ищеца.

На следващо място, при така установената основателност на иска по основание, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на част от дълга за главница.

Предмет на настоящото производство е сума, с която ответникът се е обогатил неоснователно, спестявайки си разходи за заплащането ѝ, съизмеряваща се като стойност с месечната цена за процесния период, което обаче не прави вземането периодично по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Ето защо процесното вземане се погасява с общата 5-годишна давност, в какъвто смисъл са и разясненията в т. 7 от Постановление № 1/28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на ППВС.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според задължителните разяснения в т. 7 от Постановление № 1/28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на ППВС в случаите на неоснователно обогатяване с фактическия състав по чл. 59, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня на получаването на престацията.

Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. По силата на законовата фикция по чл. 422, ал. 1 ГПК искът се счита предявен на датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 26.11.2021 г. Следователно в конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от тази дата. Спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла. Предвид приложимост на 5-годишна давност в случая се обуславя изводът, че вземанията или дори част от тях не се явяват погасени по давност.

Предвид гореизложените изводи, съдът приема, че ответникът дължи на ищеца сумата от 55,96 лв. – главница, представляваща стойността на реално потребената топлинна енергия за процесния имот за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2017 г. Ето защо, искът с правно основание чл. 59 ЗЗД следва да се уважи до размера на сумата от **55,96 лв.**, представляваща част от стойността на реално потребената топлинна енергия за процесния имот за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г., с която сума ответникът се е обогатил без основание за сметка на ищеца, спестявайки си разходите за закупуването ѝ. За разликата над сумата от 55,96 лв. до размера на сумата от 57,25 лв. искът подлежи на отхвърляне като неоснователен.

Върху сумата от 55,96 лв. се дължи законната лихва, считано от 26.11.2021 г. до окончателното плащане /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/.

По делото ищецът претендира от ответника и вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва от 26.11.2021 г. до окончателното плащане.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът е основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по

реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него. На следващо място, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза (таблица 3) се установява, че за извършените услуги за дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 30.04.2020 г. са издадени описаните в таблица 3 от заключението фактури на обща стойност – 2,56 лв. По делото не се твърди и не се установява посочената сума да е погасена чрез плащане. Същата не е и погасена по давност. Като не е заплатил същата, ответникът се е обогатил неоснователно.

Предвид изложеното по-горе и предвид диспозитивното начало, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи изцяло, като се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от **1,28 лв.** – главница, представляваща възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 29.02.2020 г., ведно със законна лихва от 26.11.2021 г. до окончателното плащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на исковите за мораторна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му /отправянето и получаването на покана за плащане на процесния дълг/.

По делото се установи наличието на главен дълг. За да изпадне ответникът в забава, е необходима покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, тъй като при задължение, основано на неоснователно обогатяване, няма определен ден за изпълнение на задължението на обогатилия се. По делото не са ангажирани от ищеца доказателства, че ответникът е поканен да заплати претендираната сума за главница.

Ето защо, исковите по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в частта, в която се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи сумата от 10,15 лв., представляваща мораторната лихва върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 31.12.2019 г. до 18.11.2021 г., както и за сумата от 0,26 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 18.11.2021 г. следва да се отхвърлят като неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е претендирал и представил доказателства за извършени такива за исковото производство в общ размер от 500 лв., както и разноски за заповедното производство в размер от 75 лв., от които следва да му бъдат присъдени съответно 415,14 лв. за исковото производство и 62,27 лв. за заповедното производство.

Ответникът е претендирал възнаграждение за юрисконсулство възнаграждение, като на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК следва да му бъде присъдена сумата от 16,97 лв., представляваща разноски за исковото производство съразмерно на отхвърлената част от исковите.

Доколкото представеното към исковата молба преводно нареждане за заплащане на сумата от 25 лв. касае държавната такса по заповедното производство,

ищецът е останал задължен за заплащане на сумата от 25 лв. разноски за исковото производство, поради което следва да бъде осъден да заплати същата със съдебното решение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че Областна администрация на област С., ЕИК *****, с адрес гр. С., ул. „А.“ № 22, дължи на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Я. № 23Б, по иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД сумата от **55,96 лв.**, представляваща част от стойността на реално потребената топлинна енергия за процесния имот за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г. за следния топлоснабден имот: апартамент № 8, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1“, бл. 18, вх. 2, ет. 3, с аб. № 101422, с която сума ответникът се е обогатил без основание за сметка на ищеца, спестявайки си разходите за закупуването ѝ, ведно със законната лихва, считано от 26.11.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от **1,28 лв.**, представляваща главница за възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 29.02.2020 г., ведно със законна лихва от 26.11.2021 г. до окончателното плащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение от 07.12.2021 г. по ч.гр.д. № 67734/2021 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Я. N 23Б, срещу Областна администрация на област С., ЕИК *****, с адрес гр. С., ул. „А.“ № 22, иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 55,96 лв. до пълния предявен размер от 57,25 лв., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Я. N 23Б, срещу Областна администрация на област С., ЕИК *****, с адрес гр. С., ул. „А.“ № 22, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от **10,15 лв.**, представляваща мораторната лихва върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 31.12.2019 г. до 18.11.2021 г., както и за сумата от **0,26 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 18.11.2021 г.

ОСЪЖДА на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** Областна администрация на област С., ЕИК ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата от **415,14 лв.**, представляваща разноски за исковото производство, и сумата от **62,27 лв.**, представляваща разноски за заповедното производство по ч.гр.д. № 67734/2021 г. по описа на СРС, 56 състав, съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на Областна администрация на област С., ЕИК ***** сумата от **16,97 лв.**, представляваща разноски за исковото производство съразмерно на отхвърлената част от исквете.

ОСЪЖДА на основание **чл. 77 ГПК** „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **25 лв.**, представляваща държавна такса за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на ищеца - „Н.“ АД, ЕИК 175367099.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____